

ע"פ 41201/05/16 - אמנון בכור, בעצמו נגד עיריית ירושלים

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 41201-05-16 בכור נ' עיריית ירושלים

בפני כבוד השופט משה יועד הכהן
המערער: אמנון בכור
בעצמו

נגד המשיבה: עיריית ירושלים
ע"י עו"ד שי לב

פסק דין

1. לפניי ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (כב' השופט פ' שטרק) בתיק 3330/2014, בגדרו הורשע המערער בביצוע עבירות לפי סעיפים 7 ו-15 לחוק **עזר לירושלים (שמירת הסדר והניקיון)**, התשל"ח-1978 (להלן: "**החוק**"), וגזר עליו קנס בסך 1,800 ₪ בחלוקה ל-10 תשלומים חודשיים. כן, נקבע כי אם לא ישולם הקנס יאסר המערער ל-10 ימים.

הרקע, הכרעת הדין וגזר הדין קמא:

2. נגד המערער נרשמו 7 דו"חות/ברירות קנס (מימים 17.2.14, 2.3.13, 9.3.14, 12.3.14, 19.3.14, 4.4.14 ו-7.4.14) בגין עבירות לפי סעיפים 7 ו-15 לחוק. על פי הרשום בדו"חות המערער לא מילא אחר דרישת העירייה לסלק גרוטאות וקרשים מחצר ביתו ברח' מקסיקו 4 בירושלים.

3. המערער לא חלק על כך שחצרו מלאה בחפצים, אך טען מחד כי מדובר בפריטים אשר הושלכו לחצרו על ידי השכנים. מאידך, טען כי לא מדובר בגרוטאות אלא בחומרי בנייה אשר ממתינים לשימוש להשלמת בנייה בדירתו. עוד טען, כי מאחר ומדובר בחצרו הפרטית, אזי זכותו המלאה לנצל את השטח לפי רצונו. לבסוף, טען לקיומה של אכיפה בררנית.

4. בהכרעת הדין מיום 19.5.16 קיבל בית המשפט קמא את עדותו של פקח העירייה, דחה טענות המערער והרשיעו בעבירות המפורטות לעיל. בגדר נימוקיו ציין בית המשפט קמא, כי המערער נמנע מלהביא ראיות ביחס לבעלות על החצר והנסיבות להצטברות החומרים המצויים בשטחה. כן הוסיף, כי בחוק ובפסיקה נקבע שאין נפקות לעובדה כי מדובר בשטח פרטי ככל שזה נגיש לציבור, זאת מאחר שמטרת החוק היא לשמור על הניקיון והבטיחות במקום. באשר לטענת המערער לפיה לא מדובר בגרוטאות אלא בחומרי בנייה בעלי שימוש עתידי, קבע בית המשפט קמא כי לא הוכחה על ידי המערער מטרת שמירת החפצים. לא זו אף זו, המערער עצמו טען כי השכנים שבנו מעליו השליכו את פסולת הבנייה לחצר ביתו וטרם פינו אותה. אמירתו זו מעידה על כך שמדובר באשפה לכל דבר ועניין. באשר לטענת המערער לאכיפה בררנית, נקבע כי טענה זו הועלתה בחלל ריק ללא

הצגת בדל ראיה לנכונות הטענה. לפיכך, קבע בית המשפט קמא כי המערער לא הרים את נטל ההוכחה המוטל עליו. בשולי דבריו ציין בית המשפט קמא, כי אף בהנחה שהמצב הנוכחי נוצר עקב מחלוקות/מריבות בין השכנים (למרות שהמערער לא הציג ראיות לתמיכה בטענותיו ביחס להתנהגות שכניו ואחריותם לפסולת המצויה בחצר), הרי שאחריות המערער לשמור על הניקיון בחלקו בחצר בעינה עומדת, כאשר עומדת לו הזכות לפנות לערכאות על מנת לגרום לשכניו לסדר ולחייבם למלא את המוטל עליהם.

5. לאחר שהכרעת הדין המרשיעה ניתנה למערער, הוא הצהיר בפני בית המשפט כי יפעל לפינוי החצר ועל כן ביקש לדחות את מתן גזר הדין. בית המשפט קמא נעתר לבקשה ודחה את הדין בשלושה חודשים כדי לאפשר למערער לפנות את החפצים כאמור. בין לבין נדחה הדין פעמיים נוספות, במטרה לאפשר למערער לפנות את החפצים, עד שלבסוף גזר הדין ניתן ביום 4.4.16.

6. במסגרת הטיעונים לעונש ומתוך התחשבות במצבו הרפואי של המערער, ביקש ב"כ המאשימה שלא להחמיר עם המערער והסכים להסתפק בקנסות המקוריים שניתנו, קרי, בסכום של 1800 ₪.

7. בגזר הדין, ציין בית המשפט קמא כי מדובר בנאשם שמצהיר כי עשה ככל יכולתו לפנות את הגרוטאות בטרם יינתן גזר הדין. כן, ציין כי המערער סובל ממחלות שונות ועליו להשקיע את כל מאמציו להתרפא מהן. בית המשפט קמא הוסיף כי אין הוא רואה לפניו נאשם שמתכוון לפגוע בסביבה, אלא שהצטברות הגרוטאות היא תוצאה של מצב שהמערער התקשה להתמודד עימו נוכח הבנייה שהחלה והקושי עם שכניו. בהתחשב ברצונו של המערער לקיים את המוטל עליו, במצבו הבריאותי ובריבוי הדוחות בגין אותו מעשה מחד; ובהתחשב בעובדה שמדובר בהרשעתו השנייה של המערער אשר הורשע קודם לכן בעבירה דומה, ובכך שאין ראיה אשר מצביעה על כך שהאזור פונה לחלוטין מהגרוטאות והקרשים מאידך, השית בית המשפט קמא על המערער קנס בסך 1,800 ₪ בחלוקה ל-10 תשלומים חודשיים.

עיקר טענות הצדדים

8. בגדר נימוקי הערעור טען המערער, כי בית המשפט קמא הכריע את הדין מבלי לערוך בדיקה מעמיקה ומבלי לתת התייחסות ראויה לחומרים שהוגשו מטעם המערער. בדיון שהתקיים ביום 10.7.16, חזר המערער על הטענות שנטענו על ידו גם בפני בית המשפט קמא. כך, חזר וטען כי הפסולת שנמצאה בחצרו הושלכה על ידי השכנה מעליו; כי המדובר בחצר פרטית שלו; וכי קיימת במקרה דנא אכיפה בררנית. לאור כל אלו ביקש המערער לבטל את הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט קמא.

9. ב"כ המשיבה, מצידו, סמך ידיו על החלטת בית המשפט קמא וטען שאין זו מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאים עובדתיים. ב"כ המשיבה הוסיף כי המערער לא הוכיח את טענתו כי מדובר בשטח פרטי ואף לא הצליח להוכיח את טענתו לאכיפה בררנית. לאור כל אלו ביקש ב"כ המשיבה לדחות את הערעור.

דין והכרעה

10. לאחר עיון בטענות הצדדים, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.

11. ראשית, יצוין כי עיקר בניינו של הערעור נסב סביב קביעותיו העובדתיות של בית המשפט קמא. כאמור, אין מחלוקת כי החצר המדוברת הייתה מלאה בחפצים. מושכלות יסוד הן, כי אין זו מדרכה של ערכאת הערעור

להתערב בממצאים עובדתיים אותן קבעה הערכאה הדיונית, אשר שמעה את העדויות, התרשמה מהן ובחנה אותן, אלא במקרים חריגים (ע"פ 9908/04 נעים נסראלדין נ' מדינת ישראל, סעיף 10 (31.7.06)). במקרה דנא, בית המשפט קמא שמע את הפקח, מר אילן ניצ'קו, התרשם ממנו באופן בלתי אמצעי וקבע כי עדותו המהימנה לא נסתרה על ידי המערער. עוד התרשם בית המשפט קמא מהתמונות שהוגשו על ידי הצדדים. הנה כי כן, בית המשפט קמא ביסס קביעותיו העובדתיות כדבעי ולא מצאתי כל סיבה להתערב בהן.

12. אף אין בידי לקבל את טענת המערער, לפיה בית המשפט קמא הכריע את הדין מבלי לערוך בדיקה מעמיקה ומבלי לתת התייחסות ראויה לחומרים שהוגשו מטעמו. כאמור לעיל, הן הכרעת הדין והן גזר הדין של בית המשפט קמא מנומקים כנדרש וניכרת בהן התייחסות לכל אחת ואחת מהטענות שהועלו על ידי המערער.

13. לא זו אף זו, בית המשפט קמא הלך כברת דרך לכיוונו של המערער עת דחה את הדיון שלוש פעמים, וזאת בכדי לאפשר לו לפנות את הפסולת מחצרו. כמו כן, בהתחשב במצבו הרפואי של המערער ולאור הסכמתה האדיבה של המשיבה, השית לבסוף בית המשפט קמא על המערער קנס בסכום של 1,800 ₪ בלבד, המהווה את סכום הקנסות המקורי.

14. לאור כל האמור, הערעור נדחה.

15. **המזכירות** תעביר העתק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ה' אב תשע"ו, 09 אוגוסט 2016, בהעדר הצדדים.

משה יועד הכהן, שופט